

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

15 януари 1998 година*

„Обществени поръчки – Процедури за възлагане на договори за обществени поръчки – Държавна печатница – Клон, осъществяващ търговска дейност”

По дело С-44/96

с предмет преюдициално запитване от Bundesvergabeamt (Австрия), отправено на основание член 177 от Договора за Европейската Общност, постъпило в Съда, по висящото пред упоменатия съд дело между,

Mannesmann Anlagenbau Austria AG и други

и

Strohal Rotationsdruck GesmbH

относно тълкуването на член 1, буква б) от Директива 93/37/ЕИО на Съвета от 14 юни 1993 г. за съгласуване на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство (ОВ 1993 г., L 199, стр. 54) и член 7, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2081/93 на Съвета от 20 юли 1993 г., за изменение на Регламент (ЕИО) № 2052/88 относно задачите на структурните фондове, тяхната ефективност и съгласуването на дейността им помежду им и с операциите на Европейската инвестиционна банка и другите съществуващи финансови инструменти (ОВ L 193, стр. 5),

СЪДЪТ,

в състав : г-н G. C. Rodríguez Iglesias, председател, г-н C. Gulmann, г-н M. Wathelet и г-н R. Schintgen, председатели на състав, г-н G. F. Mancini, г-н J. C. Moitinho de Almeida, г-н P. J. G. Kapteyn (докладчик), г-н J. L. Murray, г-н D. A. O. Edward, г-н J.-P. Puissochet, г-н G. Hirsch, г-н P. Jann и г-н L. Sevón, съдии,

генерален адвокат : г-н P. Léger,

секретар : г-н H.A. Rühl, главен администратор,

като взе предвид становищата, представени:

* Език на производството: немски

- за Mannesmann Anlagenbau Austria AG и др., от адв. М. Winischhofer, от адвокатската колегия на Виена,
- за Strohal Rotationsdruck GesmbH, от адв. W. Wiedner, от адвокатската колегия на Виена,
- за нидерландското правителство, от г-н А. Bos, правен съветник към Министерството на външните работи, в качеството на представител,
- за австрийското правителство, от г-н W. Okresek, Ministerialrat au Bundeskanzleramt-Verfassungsdienst, в качеството на представител;
- за Комисията, от г-н Н. van Lier, правен съветник, и г-жа С. Schmidt, от правния отдел, в качеството на представители,

като взе предвид доклада от заседанието,

след като изслуша устните становища на Mannesmann Anlagenbau Austria AG и др., за което се явяват адв. М. Winischhofer; на Strohal Rotationsdruck GesmbH, за което се явява адв. W. Wiedner; на френското правителство, за което се явява г-н Р. Lalliot, секретар в правния отдел към Министерството на външните работи, за което се явява; на нидерландското правителство, за което се явява г-н М. Fierstra помощник-правен съветник към Министерство на външните работи, в качеството на представител; и на Комисията, за която се явява г-н Н. van Lier, на съдебното заседание от 3 юни 1997 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 16 септември 1997 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С Определение от 2 февруари 1996 г., постъпило в Съда на 14 февруари 1996 г., Bundesvergabeamt (Федерална служба за обществени поръчки) отнася до Съда за преюдициално решение съгласно член 177 от Договора за ЕИО седем въпроса, свързани с тълкуването на член 1, алинея 2, буква б) от Директива 93/37/ЕИО на Съвета от 14 юни 1993 г. за съгласуване на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство (ОВ L 199, стр. 54) и член 7, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2081/93 на Съвета от 20 юли 1993, за изменение на Регламент (ЕИО) № 2052/88 относно задачите на структурните фондове, тяхната ефективност и съгласуването на дейността им помежду им и с операциите на Европейската инвестиционна банка и другите съществуващи финансови инструменти (ОВ L 193, стр. 5).

2 Тези въпроси са повдигнати в производство, образувано пред съда от Mannesmann Anlagenbau Austria AG и др. срещу Strohal Rotationsdruck GesmbH (наричано по-долу „SRG“) относно прилагането на австрийското законодателство, уреждащо обществените поръчки, във връзка с откриването на процедура за възлагане на обществена поръчка.

Релевантните разпоредби на Общността

Директива 93/37

3. Член 1 от Директива 93/37, която обединява Директива 71/305/ЕИО на Съвета от 26 юли 1971 г. относно съгласуването на процедури за възлагане на договори за обществени поръчки (ОВ L 185, стр. 5), впоследствие изменена с Директива 90/531/ЕИО на Съвета от 17 септември 1990 г. относно процедурите за възлагане на обществени поръчки на организации, извършващи дейност в областта на водите, енергията, транспорта и далекосъобщенията (ОВ L 297, стр. 1), гласи:

“За целите на настоящата директива:

а) “договори за обществени поръчки” са договори с материален интерес, сключени писмено между изпълнител и договарящ орган, посочен в буква б), с предмет изпълнение или изпълнение и проектиране на работи, свързани с изброени в Приложение II дейности, или посочена в буква в) по-долу работа, или изпълнение, независимо от средствата, на работа, съответстваща на предвидените от договарящия орган изисквания;

б) “договарящ орган” е държавата, регионален или местен орган, публичноправен субекти, сдружение, създадено от един или няколко държавни органи или публичноправни субекти;

“Публичноправен субект” означава субект:

- създаден с оглед специфична цел за задоволяване на обществени потребности, с нетърговски или индустриален характер, и
- притежаващ правосубектност, и
- финансиран предимно от държавата, регионални или местни органи или други публичноправни субекти, или обект на управленски надзор от изброените структури, или на когото най-малко половината от членовете на административния, управителния или надзорния съвет са назначени от държавата, регионални или местни органи или други на публичноправни субекти;

Списъците на публичноправни субекти и категории публичноправни субекти, отговарящи на критериите, посочени във втората точка, се съдържат в Приложение I. ...”

Директива 89/665

4 Директива 89/665/ЕИО на Съвета от 21 декември 1989 г. относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби, отнасящи се до прилагането на процедурите за преразглеждане при възлагането на обществени поръчки за доставки и за строителство (ОВ L 395, стр. 33) изисква от държавите-членки да вземат “необходимите мерки с оглед обезпечаване ... възможността за ефективно и бързо обжалване на приетите от договарящите органи решения ... на основание тяхното противоречие с правото на Общността в областта на обществените поръчки или прилагашите го национални правила”. Съгласно член 5 необходимо е тези мерки да се приемат преди 21 декември 1991 г.

Регламент № 2052/88

5. Член 7, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2052/88, изменен с Регламент (ЕИО) № 2081/93 гласи следното:

“Мерки, финансирани от структурни фондове или подпомагани от ЕИБ или други съществуващи финансови инструменти, трябва да съответстват на разпоредбите на Договорите, приетите съгласно тях актове и политиките на Общността, включително тези относно правилата за конкуренция, възлагането на обществени поръчки, опазването на околната среда и прилагането на принципа за равни възможности за мъжете и жените.

Австрийското законодателство

6 Член 1 от Bundesgesetz über die Osterreichische Staatsdruckerei (Staatsdruckereigesetz) от 1 юли 1981 (Федералния закон относно австрийската държавна печатница, Bundesgesetz über die Osterreichische Staatsdruckerei 340/1981; наричан по-нататък “StDrG”), постановява следното:

“Икономическа организация „Österreichische Staatsdruckerei”

Член 1.

1. Създава се независима икономическа организация с наименованието „Österreichische Staatsdruckerei” (наричана по-долу "Staatsdruckerei"). Тя е със седалище във Виена и притежава правосубектност.

2. Staatsdruckerei е търговец по смисъла на Търговския кодекс. Подлежи на вписване в Част А от търговския регистър на Виенския търговски съд.

3. Staatsdruckerei е длъжна да осъществява предмета си на дейност в съответствие с правилата за търговска дейност.”

7. Задачите на Österreichische Staatsdruckerei (наричано по-долу „ÖS“) са посочени в член 2 от StDrG. Съгласно член 2, тези задачи се свеждат по-специално до производство, за нуждите на федералната администрация, на печатни материали, като например паспорти, свидетелства за управление на моторно превозно средство, лични карти, федералния официален вестник, федералните сборници със закони и решения, формуляри и Wiener Zeitung, спрямо които е необходимо прилагането на мерки за поверителност и сигурност. Тези дейности общо са посочени като “задължения за обществени услуги”.

8. На основание член 13, параграф 1 от StDrG тези дейности, за които съгласно член 2, параграф 3 отговаря единствено ÖS, са обект на надзор от държавна контролна служба. По силата на член 12 от този закон, цените на поръчките се определят по искане на генералния директор на ÖS – в съответствие с търговските принципи и с оглед най-вече необходимостта от запазване на производителността – от икономическия съвет, съставен съгласно член 8, параграф 2 от 12 членове, осем от които - назначени от Федералното правителство или различни министерства, а четирима – от работния съвет. В съответствие с член 5, параграф 2 от StDrG, икономическият съвет назначава генералния директор на ÖS.

9. Освен това съгласно член 15, параграф 6 от StDrG, ÖS е обект на строг контрол от страна на Сметната палата.

10. Съгласно член 2, параграф 2 от StDrG, ÖS може да извършва други дейности, като например производство на други печатни материали и публикуване и разпространение на книги, вестници и пр. На последно място, на основание член 3 от закона, ÖS може да придобива дялове в дружества.

Спорът, предмет на главното производство

11. През февруари 1995 г. ÖS поема дейността на Strohal Gesellschaft mbH, занимаващо се с печат чрез метода на ротационно “загриване и втвърдяване”. На 11 октомври 1995 г. в Müllendorf, Strohal създава SRG, в което притежава 99.9% от акционерния капитал и което има за предмет на дейност производство на печатни материали чрез прилагане на упоменатата по-горе печатарска техника.

12. За да ускори разработването на печатницата и докато SRG е все още в процес на регистрация, ÖS открива, на 18 октомври 1995 г., процедура за възлагане на проект относно техническите съоръжения. За тази цел във всеки договор за възлагане включва клауза, с която си запазва право във всеки един момент да прехвърли правата и задълженията по тези договори на избрано от него трето лице. След като помирителната процедура пред Федералната комисия за обжалване на процедури за възлагане на обществени поръчки (Bundesvergabekontrollkommission) завършва със спогодба, съобщението за набиране на предложения е оттеглено. След откриването на нова процедура за възлагане, ÖS уведомява предложителите, че SRG е фирмата, която отговаря за набирането на предложения и сключването на договори.

13. В резултат на това, по искане на Verband der Industriellen Gebäudetechnikunternehmen Österreichs (Сдружението на индустриални строителни предприятия в Австрия) е образувано помирително производство, което да определи дали процедурата за възлагане трябва да се проведе в съответствие с националното законодателство относно договорите за обществени поръчки. За разлика от сдружението, SRG и ÖS оспорват приложимостта на посоченото законодателство, като твърдят, че поради липсата на договарящ орган, в настоящия случай не е налице и договор за възлагане на обществена поръчка.

14. Bundesvergabekontrollkommission отсъжда в тяхна полза и посочва, че въпросът не попада в нейната юрисдикция. Въпреки това не изключва необходимостта от спазване на Директива 89/665 в случаите, в които организацията-възложител получава средства от Общността в съответствие с член 7, параграф 1 от Регламент № 2081/93.

15. Тъй като не се постига споразумение, Mannesmann Anlagenbau Austria AG и други образуват производство по обжалване пред Bundesvergabeamt.

16. Bundesvergabeamt не е сигурен относно тълкуването на правото на Общността и иска постановяване на тълкувателно решение по следните въпроси:

“1. Може ли разпоредба от дадено национално законодателство, като например член 3 от Staatsdruckereigesetz в настоящия случай, предоставящ специални и изключителни права на дадено предприятие, да създаде това предприятие за задоволяване на обществени потребности с нетърговски или индустриален характер по смисъла на член 1, буква б) от Директива 93/37/ЕИО и да го постави изцяло в обхвата на тази директива, дори когато дейностите, във връзка с които предприятието е основано, представляват само част от предмета му на дейност и то освен това участва на пазара като търговско предприятие?”

2. В случаите, в които такава предприятие попада в обхвата на Директива 93/37/ЕИО единствено поради предоставените му специални и изключителни права, дължно ли е това предприятие да вземе организационни мерки, за да предотврати използването в други области на дейност на финансовите средства, получени от печалби от тези специални и изключителни права?

3. Ако договарящ орган започне проект и същият поради това е определен като обществена поръчка по смисъла на Директива 93/37/ЕИО, може ли намесата на трето лице, което *prima facie* не попада в персоналния обхват на директивата, да промени квалификацията на проекта като обществена поръчка или тази процедура следва да се счита за заобикаляне на персоналния обхват на директивата и за несъвместима с нейната цел и задача?

4. Ако договарящ орган създаде предприятия за извършване на търговска дейност и притежава мнозинството от акции или дялове, позволяващо му да упражнява

икономически контрол върху тези предприятия, прилага ли се квалификацията договарящ орган и по отношение на тези дъщерни предприятия?

5. Ако договарящ орган прехвърли средства, получени от предоставени специални и изключителни права, на чисто търговско предприятие, в което притежава мнозинството от акциите или дяловете, следва ли от това че съответното предприятие като цяло, независимо от правното положение на дъщерното предприятие, трябва само по себе си да се разглежда и да действа като договарящ орган по смисъла на Директива 93/37/ЕИО?

6. Ако договарящ орган, който едновременно задоволява обществени потребности с нетърговски или индустриален характер и извършва търговска дейност, създаде обработващи съоръжения, способни да обслужват и двете цели, определя ли се възлагането на договор за изграждане на такива обработващи съоръжения като възлагане на обществена поръчка по смисъла на Директива 93/37/ЕИО, или правото на Общността съдържа критерии, въз основа на които съответното обработващо съоръжение може да се квалифицира като обслужващо обществени потребности или пък търговска дейност, и ако да, кои са тези критерии?

7. Превръща ли член 7, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2081/93 на Съвета от 20 юли 1993 г., за изменение на Регламент (ЕИО) № 2052/88 относно задачите на структурните фондове, тяхната ефективност и съгласуването на дейността им помежду им и с операциите на Европейската инвестиционна банка и другите съществуващи финансови инструменти, получателите на помощи от Общността обект на производства за обжалване по смисъла на Директива 89/665/ЕИО, дори ако те самите не са договарящи органи съгласно член 1 от Директива 93/37/ЕИО?”

По първия и шестия въпрос

17. С първия и шестия въпрос националният съд иска да установи по същество дали организация като ÖS трябва да се счита за публичноправен субект по смисъла на член 1, буква б), параграф 2 от Директива 93/37 и следователно за договарящ орган съгласно първата точка от тази разпоредба. Ако да, националният съд поставя въпроса дали всички сключени от този субект договори за поръчки, независимо от техния характер, представляват договори за обществени поръчки по смисъла на член 1, буква а) от тази директива.

18. Според жалбоподателите по главното производство, Комисията и френското правителство, член 1, буква а) от Директива 93/37 се прилага по отношение на всички договори за поръчки, сключени от субект като ÖS, който извършва едновременно дейности за задоволяване на обществени потребности с нетърговски или индустриален характер и дейности с търговско естество.

19. От своя страна SRG, австрийското и нидерландското правителство считат, че субект като ÖS не отговаря на критериите, предвидени във втората точка на член 1,

параграф 2, буква б) от Директива 93/37 и поради това не следва да се разглежда като публичноправен субект по смисъла на тази разпоредба.

20. Съгласно член 1, буква б), параграф 2 от Директива 93/37 публичноправен субект е орган, който е създаден с оглед задоволяване на обществени потребности с нетърговски или индустриален характер, притежава правосубектност и се намира в тясна зависимост от държавата, регионалните или местни органи или другите на публичноправни субекти.

21. От тази разпоредба става ясно, че предвидените в нея три условия са кумулативни.

22. По отношение на първото условие, трябва преди всичко да се отбележи, че ÖS е създадена изключително за да произвежда официални административни документи, някои от които изискват прилагането на мерки за поверителност и сигурност, като например паспорти, свидетелства за управление на моторно превозно средство и лични карти, докато други са насочени към разпространение на законови и подзаконови нормативни документи на държавата.

23. Освен това цените на печатните материали, които ÖS следва да произведе, се определят от орган, съставен главно от назначени от федералното правителство или различни министерства членове, а държавната контролна служба отговаря за надзора върху отпечатаните материали, обект на мерки за сигурност.

24. Следователно съгласно приложимото законодателство този субект е създаден за задоволяване на обществени потребности с нетърговски или индустриален характер. Документите, които ÖS трябва да произведе са тясно свързани с обществения ред и институционалната дейност на държавата и изискват гарантирани условия за доставка и производство, обезпечавачи спазването на стандартите за поверителност и сигурност.

25. Освен това от член 1, параграф 1 и член 2, параграф 1 от StDrG става ясно, че ÖS е създадена със специфична цел, изразяваща се в задоволяване на обществени потребности. В тази връзка не е от съществено значение, че тази организация може да извършва други дейности освен тази задача, като например отпечатване на други материали и публикуване и разпространение на книги. Обстоятелството, изтъкнато от австрийското правителство в писменото му становище, че задоволяването на обществени потребности представлява само относително малка част от извършваните на практика от ÖS дейности също не е релевантно, доколкото последната продължава да посреща нуждите, за които е създадена.

26. Предвиденото в първа подточка на член 1, буква б) от директивата изискване организацията да е създадена със “специфична” цел за задоволяване на обществени потребности с нетърговски или индустриален характер, не означава, че тя има право да извършва единствено дейности за посрещане на тези нужди.

27. По отношение на второто условие, предвидено във втората подточка на член 1, буква б) от Директива 93/37, следва да се отбележи, че съгласно националното законодателство ÖS притежава правосубектност.

28. Във връзка с третото условие, е необходимо да се посочи, че генералният директор на ÖS е назначен от орган, състоящ се предимно от членове, определени от Федералното правителство или различни министерства. Освен това ÖS е обект на надзор от страна на Сметната палата, а държавна контролна служба отговаря за наблюдението върху печатната дейност, обект на мерки за сигурност. На последно място, съгласно твърденията на SRG в заседанието, мнозинството от акции на ÖS все още се притежава от австрийската държава.

29. Следователно организация като ÖS трябва да се определи като публичноправен субект по смисъла на втора подточка на член 1, буква б) от Директива 93/37 и поради това следва да се счита за договарящ орган съгласно първата точка на тази разпоредба.

30. Австрийското и нидерландското правителство възразяват, че не може да се пренебрегва факта, че цялостната дейност на организация като ÖS е подчинена на действията, извършвани за задоволяване на нужди с нетърговски или индустриален характер.

31. В тази връзка следва да се припомни, както бе упоменато в параграф 26 по-горе, че редакцията на член 1, алинея 2, буква б) от Директива 93/37 не изключва възможността договарящият орган да извършва други дейности наред със специфичната си задача за задоволяване на обществени потребности с нетърговски или индустриален характер.

32. По отношение на тези дейности, на първо място е необходимо да се отбележи, че член 1, буква а) от директивата не прави разлика между договорите за обществени поръчки, възложени от договарящ орган във връзка със задачата му за задоволяване на обществени потребности, и тези, които не са свързани с посочената задача.

33. Липсата на такова разграничение се обяснява с целта на Директива 93/37 да избегне опасността от предпочитане на националните възложители или жалбоподатели в случаите, в които даден договор се възлага от договарящите органи.

34. На последно място, тълкуване на член 1, алинея 2, подточка 1, буква б) от Директива 93/37, при което приложението му зависи от относителния дял на дейностите, извършвани за задоволяване на обществени потребности с нетърговски или индустриален характер, би противоречало на принципа за правна сигурност, изискващ правилото на Общността да е ясно, а прилагането му предвидимо от всички заинтересовани лица.

35. Следователно отговорът на поставените от националния съд първи и шести въпрос трябва да е, че организация като ÖS следва да се възприема като публичноправен субект по смисъла на член 1, алинея 2, буква б) от Директива 93/37 и съответно като договарящ орган съгласно първата точка на тази разпоредба, така че сключените от нея договори за поръчки, независимо от техния характер, трябва да се считат за договори за обществени поръчки по смисъла на член 1, буква а) от тази директива.

По втория въпрос

36. С оглед отговора на първи и шести въпрос, не е необходимо да се разглежда втория въпрос.

По четвъртия и петия въпрос

37. С четвъртия и петия въпрос националният съд иска да установи дали предприятие, което извършва търговска дейност, и в което договарящият орган притежава мнозинството от акции, трябва само по себе си да се счита за договарящ орган по смисъла на член 1, буква б) от Директива 93/37, ако е създадено от договарящия орган с оглед осъществяване на търговска дейност или ако последният му предостави средства, получени от дейности за задоволяване на обществени потребности с нетърговски или индустриален характер.

38. Както беше посочено в параграф 21 по-горе, от редакцията на член 1, алинея 2, буква б) от Директива 93/37 става ясно, че предвидените в нея три условия са кумулативни.

39. Следователно не е достатъчно предприятието да е създадено от договарящ орган или дейността му да се финансира със средства, получени в резултат от извършена от договарящ орган дейност, за да се счита, че то представлява само по себе си договарящ орган. Необходимо е също така да се изпълни условието, предвидено в член 1, подточка 1, буква б) от Директива 93/37, а именно организацията да е създадена със специфична цел за задоволяване на обществени потребности с нетърговски или индустриален характер.

40. Ако това условие не бъде изпълнено, предприятие, подобно на посоченото от националния съд, не може да се счита за договарящ орган по смисъла на член 1, буква б) от директивата.

41. Следователно отговорът на поставените от националния съд четвърти и пети въпрос трябва да е, че предприятие, което извършва търговска дейност, и в което договарящ орган притежава мнозинството от акции, не следва да се счита за публичноправен субект по смисъла на член 1, буква б) от Директива 93/37 и поради това договарящ орган съгласно тази разпоредба, единствено заради обстоятелството, че е създадено от договарящия орган, или че последният му предоставя средства, получени от дейности за задоволяване на обществени потребности с нетърговски или индустриален характер.

По третия въпрос

42. С третия въпрос националният съд иска да установи дали проект, който трябва да се квалифицира като договор за обществена поръчка по смисъла на член 1, буква а) от Директива 93/37 продължава да бъде обект на разпоредбите на тази директива, когато преди завършване на работата, договарящият орган прехвърли правата и задълженията си, във връзка с набирането на предложения, на предприятията, което само по себе си не е договарящ орган по смисъла на член 1, буква б) от тази директива.

43. В тази връзка от член 1, буква а) от Директива 93/37 става ясно, че договор, отговарящ на предвидените в тази разпоредба условия, не губи характера си на обществена поръчка в случай на прехвърляне на правата и задълженията на договарящия орган на предприятие, което не е договарящ орган. Целта на Директива 93/37, залегнала в основата на ефективното упражняване на свободата на създаване и свободата на предоставяне на услуги в областта на договорите за обществени поръчки, би била обезсмислена, ако приложението на нейните правила би могло да се изключи единствено поради факта, че правата и задълженията на договарящ орган във връзка с набирането на предложения са прехвърлени на предприятие, което не отговаря на изискванията съгласно член 1, буква б) от Директива 93/37.

44. Противното би било вярно единствено ако би било установено, че цялостният проект, предмет на производството, от самото начало е попадал в дейностите на съответното предприятие, а свързаните с проекта договори за поръчки са били сключени от договарящия орган от името на това предприятие.

45. Националният съд е компетентен да установи дали настоящият случай е именно такъв.

46. Следователно отговорът на третия въпрос на националния съд трябва да бъде, че договор за обществена поръчка не е обект на разпоредбите на Директива 93/37, когато се отнася до проект, попадащ от самото начало в дейностите на предприятие, което не е договарящ орган, и когато свързаните с проекта договори за поръчки са били сключени от договарящ орган от името на това предприятие.

По седмия въпрос

47. Със седмия въпрос националният съд по същество иска да установи дали член 7, параграф 1 от Регламент № 2052/88, изменен с Регламент № 2081/93, следва да се тълкува в смисъл, че финансирането от Общността на строителен проект зависи от спазването от получателите на процедурите за обжалване съгласно Директива 89/665, дори когато те самите не са договарящи органи по смисъла на член 1, буква б) от Директива 93/37.

48. Както е отбелязал генералният адвокат в точка 105 от заключението си, от редакцията на член 7, параграф 1 от Регламент № 2052/88 става ясно, че изискването посочените в него мерки да съответстват на правото на Общността предполага, че същите попадат в обхвата на релевантното законодателство на Общността.

49. Следователно отговорът на поставения от националния съд седми въпрос трябва да е, че съгласно член 7, параграф 1 от Регламент № 2052/88, изменен с Регламент № 2081/93, финансирането от Общността на строителен проект не зависи от спазването от страна на получателите на процедурите за обжалване съгласно Директива 89/665, ако те самите не са договарящи органи по смисъла на член 1, буква б) от Директива 93/37.

По съдебните разноски

50. Разходите, направени от австрийското, френското, и нидерландското правителство и Комисията, за представяне на становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени от Bundesvergabeamt, с Определение от 2 февруари 1996 г., реши:

1. Организация като Österreichische Staatsdruckerei трябва да се възприема като публичноправен субект по смисъла на член 1, алинея 2, буква б) от Директива 93/37/ЕИО на Съвета от 14 юни 1993 г. за съгласуване на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство и следователно като договарящ орган съгласно първата алинея на тази разпоредба, така че сключените от тази организация договори за поръчки, независимо от техния характер, следва да се считат за договори за обществени поръчки по смисъла на член 1, буква а) от тази директива.

2. Предприятие, което извършва търговска дейност и в което договарящ орган притежава мнозинството от акции, не следва да се счита за публичноправен субект по смисъла на член 1, буква б) от Директива 93/37 и следователно за договарящ орган съгласно тази разпоредба, единствено заради обстоятелството, че е създадено от договарящия орган или че последният му предоставя средства, получени от дейности за задоволяване на обществени потребности с нетърговски или индустриален характер.

3. Договор за обществена поръчка не е обект на разпоредбите на Директива 93/37, когато се отнася до проект, попадащ от самото начало в дейностите на предприятие, което не е договарящ орган, и когато свързаните с проекта договори за поръчки са били сключени от договарящ орган от името на това предприятие.

4. Член 7, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2052/88 от 24 юни 1988 г. относно задачите на структурните фондове, тяхната ефективност и съгласуването на дейността им помежду им и с операциите на Европейската инвестиционна банка и другите съществуващи финансови инструменти, изменен с Регламент (ЕИО) № 2081/93 от 20 юли 1993 г., трябва да се тълкува в смисъл, че финансирането от Общността на строителен проект не зависи от спазването от страна на получателите на процедурите за обжалване съгласно Директива 89/665/ЕИО на Съвета от 21 декември 1989 г. относно съгласуването на законовите и подзаконовите нормативни разпоредби, уреждащи прилагането на производства за обжалване на възлагането на обществени поръчки, ако те самите не са договарящи органи по смисъла на член 1, буква б) от Директива 93/37.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 15 януари 1998 година.

Подписи